

DIEVAS

TĖVYNE

+ ALKA +

R. F. D. 2

PUTNAM, CONN

apn
EGLUTĖ

Liet. Nac onal'ne
Martyno Mašvydo
Biblioteka

1953

SAUSIS

Nr. 1

1953 SAUSIS Nr. 1

Redaguoja: *Pranas Naujokaitis*

Leidžia

LIETUVIŲ KULTŪROS
INSTITUTAS

Prenumerata:

Metams: Amerikoje \$3.00, kitur — \$3.50. Atskiras numeris 30 centų.

Pinigus, užsakymus ir adresų pakeitimus siųsti:

EGLUTĖ, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn.

Raštus siųsti ir turinio reikalu rašyti:

Pr. Naujokaitis, 924 Madison St., Brooklyn 21, N. Y.

Šio numerio viršelis ir pieštos iliustracijos — dail. *P. Osmolskio*.

ŠIAME NUMERYJE:

1. Į KETVIRTUOSIUS METUS	1
2. J. Minelga, MŪSŲ METAI	2
3. A. Nakaitė, SPINĖKIT ŽVAIGŽDĖS	4
5. V. Tamulaitis, SKRUZDĖLYTĖ GREITUTĖ	8
6. Z. Gavelis, KALAKUTAS	10
7. S. Pipiraitė, ZUIKIO LŪPA	11
8. J. Minelga, ŽIEMA	15
9. O. B. Audronė, DUONYTĖ	16
10. V. Jonikas, JONELIO GERI DARBELIAI	18
11. A. Grigaitis, TRIUŠIS IR KIŠKIS	19
12. L. Žitkevičius, ŠALTIS IR VAIKAI	22
13. V. Jonikas, PASLAPTINGI TĖVO PATARIMAI	23
14. A. VAIČIULAITIS, PASAKA DANUTEI	24
15. D. Gimbutaitė, VASAROS DŽIAUGSMAS	26
16. N. Pupienytė, MOKAUSI GIMNAZIJOJE	26
17. P. Juodka, KĄ KINAI VALGO	27
18. KĄ VEIKIA MŪSŲ BENDRADARBIAI	28
19. KNYGŲ LENTYNA	30
20. D. Mitkienė, TRIMETEI EGLUTEI	31
21. UŽDAVINIAI	32
22. LAIŠKAI	viršelyje

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except during July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn. Editor: P. Naujokaitis, Brooklyn, N. Y. January, 1953. Vol. 4, No. 1. Subscription: \$3.00 yearly. Outside U.S.A. — \$3.50 yearly. Single Copy 30c. Entered as second-class matter at the post office at Putnam, Conn.

N. P. Seserų Spaustuvė, Putnam, Conn.

I KETVIRTUOSIUS METUS

Šiuo numeriu pradedame ketvirtuosius "Eglutės" gyvenimo metus. Kad tai būtų medelis, už jo jau galėtų pasislėpti zuikučiai, į jo viršūnėlę nutūpti paukšteliai, ant jo šakelių šokinėti grakščios voverytės, o jūs, Mielieji Skaitytojai, žiūrėtumėt ir džiaugtumėtės, kad gražiai auga jaunas medelis...

Bet mūsų "Eglutė" nėra girios medelis. Knygelės pavidalu ji keliauja į lietuviškus namus svetimose žemėse beveik po visą žemės rutulį. Ji savo kukliuose puslapiuose nešasi ne tik zuikučius, voverytes, paukštelius čiulbuonėlius, bet ir Lietuvos miškus, piliakalnius, jos upes, laukus ir sodybas, gimtųjų namų dūmus ir savosios žemės meilę. Ji atneša į Jūsų namus bent nedidelę gyvosios Lietuvos dalelę, kad Jums nebūtų šalta svetimuose namuose, kad nesuvystų Jūsų širdelės, kad nepalūžtų lietuviški sparneliai. Ji ateina su tyru ir spindinčiu lietuvišku žodžiu ir sako Jums: "Gera! Jūs mokotės svetimose mokyklose, bet Jūsų stiprybės pamatas yra gimtasis žodis. Branginkit jį, mylėkit jį, didžiukitės juo, nes tik jis padaro jus pranašesnius už svetimuosius".

Perverskite kurią dieną visus trejų metų "Eglutės" numerius, išžiūrėkite į paveikslėlius, prisiminkite eilėraščius, pasakas, apsakymėlius, straipsnius ir straipsnelius, ir pamatysite, kokią didelį lietuvišką turtą turite savo rankose! Tai trys nemažos knygos, artimos Jūsų širdžiai ir pilnos lietuviškos gyvybės. Per tuos trejus metus kai kurie "Eglutės" skaitytojai jau užaugo. Jie jau skaito "Ateitį", "Skautų Aidą" ir kitus laikraščius. Bet yra tikra tiesa, kad ir paaugę mokėsite mylėti savo lietuvišką žodį tik tuomet, jei iš mažens jį mylėti įprasite. "Eglutė", žengdama į ketvirtuosius metus, ir norėtų būti tąja pirmąja Tėvynės meilės mokytoja, kuri paruoštų jaunimą jau sudėtingesniam lietuviškam gyvenimui.

MŪSŲ METAI

JONAS MINELGA

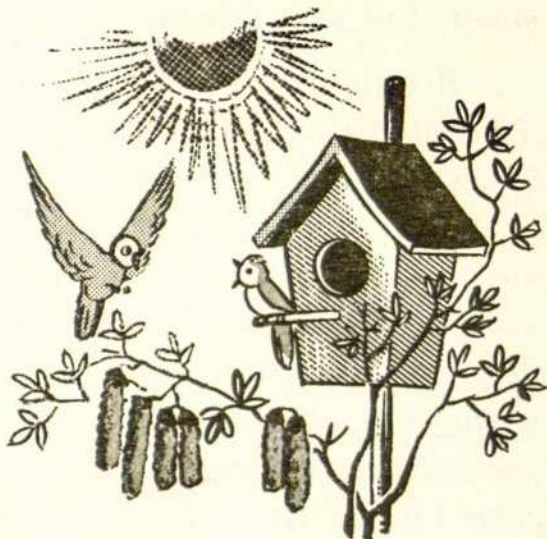
Bala nosis, šąla ausys —
Per laukus keliauja Sausis.
Kai pakrato barzdą žilą,
Į padangę sniegas kyla.

Šlepu-šlepu, guru-guru,
Tai Vasaris jau už durų,
Įsivilkęs į liemenę,
Lipdo senį besmegenį.

Bunda žemė, šypsos saulė,
Žengia Kovas į pasaulį.
Jis, paskelbęs žiemai karą,
Jau užvaldė saulės dvarą.

Čeku-čeku, čyru-vyru
Iš padangių, sodų, girių...
Su Balandžiu, su jaunučiu,
Viskas kelias ir dainuoja.

O, Geguži, tavo grožį
Mums pavasaris atvožė.
Šilta saulėj, skinam gėlę
Su artojais, piemenėliais.

Dūzgia bitės, žiogas groja,
Kai Birželis vasaroja.
Jam gėlėtos pievos rūpi,
Mums sukaitus — pūkšt Šešupėn.

Žaidžia Liepa pradalgėliuos
Su ramunėm, dobilėliais.
Saulė glosto rugį, kvietį,
Žemuogėlę ir avietę.

Dalgiu žvangindams Rugpiūtis
Kviečia vyrus rugiapiūtėn:
Kur pažiūri — gubos, gubos...
Vasarėlė saulės rūbuos.

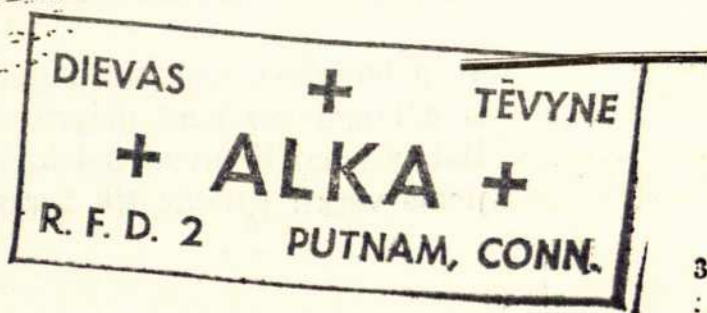
Sveiks, Rugsėji, jau atkopęs,
Kasam bulves, raunam ropes.
Rytą bėgam iš sodybų
Beržynėlin uogų, grybų.

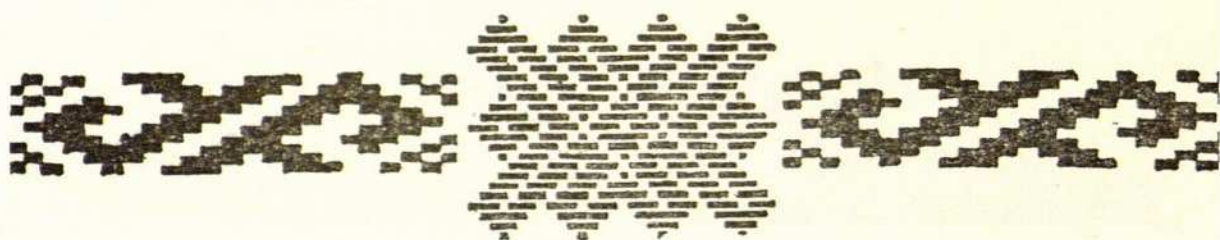
Bilda, treška Spalis jaujoj,
Lino pluoštas žvilga saujoj
Ir mašinos dūzgia kluonuos:
Bus pyrago, bus ir duonos.

Virkdo girią piktas vėjas,
Šalną sodan palydėjęs.
Per ražienas, tuščią lanką
Lapkritis iš lėto slenka.

Pirmos snaigės žemę kloja,
Gruodis vieškeliu klampoja.
Nebe vienas — į mūs kiemą
Vedasi pikčiurną žiemą.

SPINDĖKIT ŽVAIGŽDĖS

Kalėdų scenos vaizdelis

ALĖ NAKAITĖ

VEIKĖJAI:

<i>Mintis,</i>	<i>Berniukas I,</i>
<i>Mergaitė I,</i>	<i>Berniukas II,</i>
<i>Mergaitė II,</i>	<i>Berniukas III,</i>
<i>Mergaitė III,</i>	<i>Kalėdų Senelis,</i>
<i>Angelas,</i>	<i>Eglutė,</i>

Žvaigždutės, "Kalvelio" šokėjai, choras.

Scenoje choras. Prietema. Girdėti kalėdinės giesmės melodija.

MINTIS: Taip eina metai! Štai ir vėliai
kalėdinės giesmės girdi.
O mes — paklydę žiburėliai —
Tėvynės ilgesiu širdy.

Visi pakartoja Minties žodžius, nes visų mintys tos pačios. Po žodžių vėl girdėti tos pačios giesmės melodija.

MERGAITĖ I: Aš neprisimenu, mamytė sakė,
kaip būdavo Kalėdos gražios!
Vaškinės degdavo bažnyčioj žvakės,
ant šieno — Kūdikėlis mažas...

Taip laukdavo visi linksmųjų švenčių!
Ir džiaugdavo joms priartėjus.
Dabar tenai lietuviai baisiai kenčia,
jiems verkti padeda tik žvaigždės, vėjai.

BERNIUKAS I: Akys mums dar užmiegotas,
O mama jau kelia:—
— Laikas gi, vaikai, raratų:
gan tolimas kelias. —

Šiltai kaklą apsisupe
ir pečius įtraukę,
užpustytais takeliukais
į bažnyčią traukėm.

BERNIUKAS II: Atmenu, o mano tėtis
Bėriui kad užkirto,
ir į griovį, pilną sniego,
mes visi išvirtom.

MERGAITĖ II: Nebeilgai miegoti tenka,
šventas pavalgius Kūčias;
į Mišias Piemenėlių skuba
suaugę ir mažučiai.

Toks aiškus balto sniego kelias!
Tai žvaigždės linksmos šviečia.
Vaikai, jaunimas ir seneliai —
Visus varpai jau kviečia.

Dar labiau pritemsta. Iš toli girdėti varpo skambėjimas ir tyli giesmė. Giesmei pasibaigus, įbėga žvaigždutės:

ŽVAIGŽDĖ I: Spindėkite, žvaigždutės,
spindėkite, sesutės!

ŽVAIGŽDĖ II: Nušvieskime kelius
ir baltus takelius.

ŽVAIGŽDĖ III: Pas Kūdikį keliauja,
malonių Jo maldauja

ŽVAIGŽDĖ IV: ir seniai, ir jauni,
būreliais ir vieni.

ŽVAIGŽDĖ V: Spindėkime, žvaigždelės,
nušvieskime jiems kelią
pas gerąjį Dievulį,
kuris ant šieno guli.

Žvaigždutės šoka. Baigiantis šokiui, muzika pamažu tilsta, kol visiškai užgęsta, o žvaigždutės išsisklaido ir įvairiose pozose stovi. Giesmė.

MINTIS: Spindėkite, žvaigždės, Tėvynėj,
vergijos kur pančiai lediniai,
kur dienos tik aimanom baigias —
Viltim jiems spindėkite, žvaigždės!

Visi kartoja Minties žodžius. Giesmė. Baigiantis giesmei, įeina angelas.

ANGELAS: Garbė Dievui aukštybėse,
ramybė žemėje geros valios žmonėms!

Visi pakartoja angelo žodžius. Giesmė.

ANGELAS: Garbė didvyriams, žūstantiems už savo žemę,
ramybėj, laisvėje po jų tauta gyvena ...

Visi kartoja angelo žodžius. Giesmė arba patriotinė daina. Giedant angelas pamažu išeina, o žvaigždutės irgi po vieną dingsta. Scena nušvinta.

BERNIUKAS I: Kalėdos! Kristus gimė,
pasaulyje — aušra!

MERGAITĖ I: O kad ir mūs Tėvynėj
aušra būtų tikra!

Visi kartoja I mergaitės žodžius. Giesmė arba daina. Kalėdų Senelis įveda Eglutę — mergaitę, papuoštą eglute.

KALĖDŲ SENELIS: Eglute, čia stovėki
ir linksminki vaikus.
Dovanėlių negailėki,
jei tik geri jie bus!

EGLUTĖ (*Padaro reveransą ir apsisuka*): Klausau, Seneli.

KALĖDŲ SENELIS: Ar buvote geri vaikai?

MERGAITĖ II (*I kitą*): Sakyk!

BERNIUKAS II (*I kitą*): Pratak!

BERNIUKAS III (*I kitą*): Ko nesakai?

MERGAITĖ III (*mažytė*): Aš esu maža mergytė,
myliu tėtį ir mamytę,
myliu brolių ir sesutę,
noriu vis gera jiems būti.

Ir Tėvynę savo myliu,
nors už tūkstančių ji mylių;
kai užaugsiu ir mokėsiu,
dirbsiu jai, kaip tik galėsiu!

MERGAITĖ I: Ir aš!

BERNIUKAS I: Ir aš!

VISI: Ir mes!

KALĖDŲ SENELIS: Matau, jūs esate geri vaikai,
tai nebijokit, neužmiršiu jūsų.
Pažaiskite su Eglute smagiai,
o aš už valandėlės vėl čia būsiu.

Senelis išeina. Grįžta tik pasibaigus vaidinimui ir vėl pakilus uždangai. Grįžta su dovanomis.

MERGAITĖ I: Kokia graži Eglutė!

EGLUTĖ (*apsisuka*): Graži ir noriu būti!

BERNIUKAS I: Pažaiskime, vaikai!

VISI: Gerai sakai!

Būrelis vaikų apsupa Eglutę ratu ir šoka "Kalvelį", o kiti dainuoja.

BERNIUKAS II: O dabar padainuokim.

Taip linksma! Kalėdos!

MERGAITĖ II: Kalėdos!

VISI: Kalėdos! (*Dainuoja*).

MINTIS: O, geras Dieve, o Kūdikėli,

Tave su meile minim.

Leisk mums sulaukti laisvų Kalėdų
mūsų brangioj Tėvynėj.

Visi kartoja Minties žodžius. Dainos arba giesmės melodija.

Uždanga.

SKRUZDĖLYTĖ *Greitutė*

VYT. TAMULAITIS

4. KARO ŽVALGAS

Miško viduryje gyveno plėšikai. Tai buvo piktos raudonosios skruzdėlės, kurios turėjo savo urvą po sutrunėjusiu pušies kelmu. Aukštos medžių kepurės dengė šią vietą nuo saulės šviesos, o tamsūs paparčių lapų šešėliai nuo praeivio akies. Ne daug kas žinojo raizgius ir klaidžius takus po samanomis į šitą tamsų urvą, kur karaliavo raudonom barzdom plėšikai, keldami baimę ir nerimą ne vienam taikiam skruzdėlynui.

Visi lenkėsi iš tolo šitos baisios vietos, kur tik vienas piktas ir aštrus dagis kerojo saulėje, užstodamas kelią pavasario žibutei. Net ir auksinis drugelis, atklydęs miško tyloje, sprukdavo kuogreičiausiai iš čia neaiškios baimės ir siaubo kupina širdimi. Mirties artumas savo šalta ranka supurtindavo kiekvieną praeivį, tamsiu nakties keliu skubinantį į savo namus. Net ir maži miško vabalėliai iš tolo lenkėsi šitos vietos, nes nebuvo nė vieno, kuris būtų norėjęs lengvapėdiškai žūti klastingų plėšikų naguose. Kaip gero vardo, taip ir pasigailėjimo plėšikai niekam neturėjo.

Plėšikai buvo skruzdėlių giminės, tos darbščios ir visų vabalų gerbiamos giminės. Bet dabar, seniai užmiršę savo prosenelių dorą gyvenimo būdą, jie virto didžiausiais miško tinginiais. Vienintelis jų darbas, kurį jie gerai mokėjo, buvo tik plėšti ir žudyti. O visus kitus darbus jų namuose turėjo atlikti skruzdėlės vergės, kurias pasigrob-davo nelaisvėn iš darbščių miško skruzdėlynų. Vieną, du, net ir tris kartus per vasaros karščius, kada visi skruzdėlynai būdavo labiausiai užimti darbais, plėšikai dideliais būriais užpuldavo ramius skruzdėlių miestus. Jie įsiverždavo vidun ir prisigrobdavo ko daugiausiai svetimų skruzdėlių kiaušinėlių. Parsinešę į savo urvą, iš jų išaugindavo verges, kurios atlikdavo visus sunkiuosius darbus. O plėšikai tik šildydavosi saulėje ir, prisikimšę pilvus, miegodavo nuo ryto iki vakaro. Jie nežinojo vasaros darbymečio kaitros ir, neišlieję nė lašo prakaito, rijo tinginio duoną, net sukramtyti ją tingėdami. Vergės turėjo ne tik parūpinti maistą, ne tik kiekvienam plėšikui atnešti jį prie burnos, bet net ir sukramtyti. Plėšikams, žiovaujantiems iš nuobodulio, beliko tik prasižioti ir kąsnį praryti. Tai buvo tikrai bjauru! Šitokia plėšikų niekšybe ir paikumu ne visi norėjo tikėti, bet tai buvo tikra tiesa.

Iš plėšikų urvo, po tankiomis samanomis, ėjo platus duobėtas ir negrįstas kelias. Juo plėšikai, šūkaudami ir piktai visiems grūmodami, išeidavo į karą. Tuo pačiu keliu jie grįždavo ir atgal, vilkdami savo grobį ir sužeistus draugus. Dienų dienas šis kelias būdavo tuščias ir tamsus savo baugiais šešėliais...

Tik šiandien nuo pat ankstybo ryto ten neramiai vaikščiojo keli plėšikai, vis žvelgdami savo piktom akim tolumon. Ko jie būtų laukę? Ar svečio? Bet niekas į svečius pas plėšikus nevaikščiojo, niekas jų namų nelankė.

Ir pačiame plėšikų urve šiandien buvo ne taip, kaip kiekvieną dieną. Visi plėšikai mažai besišildė saulėje, o tik neramūs ir pikti vaikščiojo iš kampo į kampą, piktai ir nuolat šaukdami vergėms:

— Valgyt! Gert!

Pats vyriausias plėšikų vadas, vardu Kietazandis Trylikštasis, nežiovavo iš nuobodulio, o suraukęs kaktą, vis pešiojo savo raudoną susivėlusią barzdą, kartas nuo karto rūščiai sušukdamas:

— Ar dar negrįžo?

— Dar nėra jokios žinios, mūsų narsusis vade! — atsakydavo jam trys plėšikai palydovai.

Staiga ant kelio, tolumoje, pasirodė bėganti raudonoji skruzdėlė. Ji taip skubėjo, kad klupo ant akmenėlių ir kūliais persiversdavo per griovelius. Vos tik ją pastebėjo, plėšikai tuojau šoko pasitikti.

Grįžtančioji skruzdėlė sunkiai alsavo, buvo nekalbi ir taip pavargus, kad kiekvienas lengvai galėjo suprasti, kokią svarbią ir tolimą kelionę ji buvo atlikusi.

— Na, sakyk, kaip sekėsi? — klausinėjo plėšikai, bet ši nė žodžio neištarė. Tik prie pat urvo vartų pro sukąstus dantis pratarė:

KALAKUTAS

ZIG. GAVELIS

— Bildu buldu — kalakutas
Ir dienomis, ir nakčia,
Visad piktas, pasipūtęs,
Nuolat baras su pačia.

Kad jam valgyt neparuošia,
Kam neklauso barama,
Kam dailiai nepasipuošia,
Neišrodo kaip dama...

— Bildu buldu — subildėjo
Iš jėgų savo visų,
Sudrebėjo, sujudėjo —
Ir paraudo lig ausų.

— Kur vadas?

— Tave seniai nekantraudamas laukia.

— Skubiai praneškit, kad grįžau! Žinios labai svarbios!

Niekas grįžtančios raudonosios skruzdėlės daugiau nebekalbino.

— Karo žvalgas jau grįžo! — buvo pranešta plėšikų vadui.

— Sušaukit karo tarybą! — davė įsakymą plėšikų vadas. — Karo žvalgą tuojau atveskit pas mane!

Vos tik plėšikų vadas pamatė grįžusią raudonąją skruzdėlę, jo žiauriame veide pasirodė šypsena. Jis ištiesė savo kietą ranką ir pratarė:

— Na, kaip?

— Žinios geros, narsusis vade! — atsakė raudonoji skruzdėlė.

— Tai eik su manim į karo tarybos posėdį, kur viską mums pasakysi, ką matei ir sužinojai, — ir juodu kartu nusileido į tamsų urvo požemį.

Tai buvo ta pati raudonoji skruzdėlė, kur melu ir klasta buvo įsiprašiusi į darbštųjų skruzdėlių miestą po didžiąja egle, kad galėtų suteikti plėšikų vadui žinių, kaip lengviau būtų į jį įsiveržti ir išplėsti.

(Bus daugiau)

SENUTĖS PASAKOS

SONĖ PIPIRAITĖ

ZUIKIO LŪPA

Vieną rytą Aldutė pabudusi išgirdo mamą su kažinkuo virtuvėje šnekant. Įsiklausiusi pažino senutės balsą.

— Senutė grįžo, senutė! — sukliko mergaitė džiaugsmingu balsu ir, stryktelėjusi iš lovos, vienas marškinėliais ir basnirta, nubėgo virtuvėn ir puolė senutei ant kaklo.

— Senutėle mieliausia, jau parvažiavai! Kaip aš tavęs pasiilgau! Laukiau, laukiau! Kaip gerai, kad parvažiavai! — džiaugėsi mergaitė.

— Ir aš tavęs pasiilgau, mano tu čiulbonėle, — bučiuodama Aldutę maloniai šnekėjo senutė. — Vis galvojau, ką beveikia tas mano paukštelis.

— Oi, senute, aš tau turiu daug daug papasakoti! Dar nematei mano naujosios lėlytės Barbutės, kurią neseniai tėvelis dovanojo, — ir Aldutė nubėgusi atnešė lėlę senutei parodyti.

— Labai graži, — pagyrė senutė. — Ir drabužėliai jos švarūs; gera šeimininkė mano dukrytė.

Aldutė, senutės giriama, tik paraudo ir įkniaupė veidelį į jos sijono klostes.

— O štai tau dovana nuo tavo pusbrolio Pranuko, — padavė senutė mergaitei didoką medinę dėželę su drelėmis.

Aldutė, atidariusi dureles, dėžėje pamatė baltą triušėlį, kuris žiūrėjo į ją, akis išsprogdinęs. Mergaitė nežinojo, nė kaip besidžiaugti tokia netikėta dovana. Išsiteiravo, ką triušis ėda, šėrė jį, glostė ir maloniais žodeliais kalbino. Triušis, lyg suprasdamas, žiūrėjo į ją savo didžiomis akimis nemirksėdamas ir rupšnojo dobilus iš mergaitės rankų.

— Ar mokėsi viena pati triušiu rūpintis? — paklausė mama.

— Ne, mamyte, nemokėsiu. Kai pareis Vandutė su Vytuku iš mokyklos, tai visi su triušiu žaisime ir jį prižiūrėsime.

— Labai gerai, — tarė mama, — kad pati tai supranti. Taip ir norėjau tau patarti.

— Oi senute, — staiga sušuko Aldutė, — triušiuکو lūpa perskelta. Tur būt parvirto bešokinėdamas ir persiskėlė. O gal koks nedoras šuo perkando?

— Nei parvirto, nei šuo perkando, — paaiškino senutė. — Tokia jau jo lūpelė iš prigimimo. Kitą kartą senovėje triušiai, o taip pat ir jų laukiniai pusbroliai zuikiai, turėjo lygias, dailias lūpikes. O perskilo jos visai netikėtai.

Vakare, vaikams iki soties su triušiuکو prisidžiaugus, senutė pasaką papasakojo.

* * *

Buvo graži karšta vasaros diena. Saulė laukuose smarkiai kepino, bet miške buvo maloniai vėsu. Visi miško gyventojai jautėsi smagūs ir linksmi. Voveraitė, šokinėdama po šakas, graužė riešutus,

o kevalus žemėn laidė. Vienas pataikė šokančiam pro šalį zuikiui į galvą. Pamačiusi jį sustojantį ir pakaušį kasantį, ji sušuko:

— Atsiprašau, labai atsiprašau, pusbroli Ilgausi! Visai netyčia pataikiau.

— Tai niekis, — zuikis ranka numojo.

— Tikėk man, broli, netyčia išsprūdo. Nebūk toks piktas.

— Aš visai nepiktas. Tik liūdna man, gyvenimas nemalonus. Voverė staptelėjo ir įsmeigė akutes į jį.

— Gyvenimas, sakai, nemalonus? Tokią puikią dieną? Užvalgei gal ką nors negero?

— Ne, esu sveikas.

— O kaip brolienė Ilgaausienė? Sveika?

— Ačiū Dievui, laikosi gerai.

— Tai gal lapė pagavo kurį Ilgaausiuką?

— Ne, sveiki visi.

— Jeigu esi sveikas ir šeima sveika, tai nesuprantu, ko gali benorėti tokią gražią dieną? Tik gyvenk ir džiaukis! — Ir, voverė, papūtusi uodegą, nustriksėjo į pat pušies viršūnę.

— A, ta vėjavaikė, — po nosia burblendamas, zuikis mažais šoksneliais nušoliavo nuo pušies. — Neišmano ji, kad žmogų gali ir kiti rūpesčiai graužti, ne vien tik ligos ar lapės.

— Kokie rūpesčiai, kūmai? — užklausė jį ežys, baksnodamas snukučiu žolę.

— E, ką jau ir bekalbėti, kūmuti. Nemalonu man jau ir gyventi. Žiūrėk, visame miške nerasi sutvėrimo, kurio kas nors nebijotų. Imkim, kad ir tave, kūmai Dygly. Žiūrėk, pelės ir visoki kirminai su vabalais tavęs bijo labiau, kaip kokio maro.

— Kur jie, tie vabalai su kirminais? — čerkstelėjo Dyglys dantis. — Parodyk man.

— Niekur. Tik taip sau kalbėjau, palyginimui. Norėjau pasakyti, kad nors tu, kūmai, ir mažesnis už mane, bet vienok yra daug tokių, kurie tavęs bijo. Manęs gi niekas nebijo, o aš turiu visų bijoti.

— Tai nebijok. Kam bijoti? Aš nieko nebijau. Jei lapė ar šuo atbėga, susiriečiu į kamuolį, ir tesibado sau nosis į mano dyglius. Ke, ke, ke!

— Bepigu tau susiriesti, bepigu tau nusijuokti: su tokiais dygliais ir aš juokčiaus. Mano kailelis dailus pažiūrėti, bet nieko nepabaido. Priešingai...

— Užtai tu turi greitas kojas, — atsakė ežys. — O mano kas — vieni niekai: trumputės, liaunutės ir tos pačios kreivos.

— Teisybė, kiškas neblogas turiu, — pralinksmėjo zuikis, žiūrėdamas į savo kojas. — Dar galėčiau kam ir įspirti, kad ne ta baimė. Bet bijau, visų bijau. O manęs niekas nebijo.

— Ir gerai, kad nebijo. Ir atrandi, kuo rūpintis, — subarė Dyglys. — Pa-pa-pažiūrėk, koks gražus ir malonus pa-pa-pasaulis, ir džiaukis, kad gyvas esi, neišsigalvojęs visokių niekų, — ir ežys papykęs nupupsėjo savais keliais.

— Niekas manęs nesupranta, — eidamas toliau kalbėjo sau zuikis. — Pasaulis, sako, gražus! Kas man iš to gražumo, kad mano gyvenimas nė supuvusio lapo nevertas. Ir koks čia gyvenimas: visų drebėk, visų bijok, net ir miegu vieną akį atmerkęs... Ne gyvenimas, bet tikra kankynė... — Ir-zuikiui taip pagailo savęs, kad nebesusilaikęs balsu ėmė žlembti:

— Ve-ve-ee...

— Kas čia dabar verkia? — atsiliepė balsas iš ąžuolo viršūnės. Zuikis sustojo verkęs ir, pažiūrėjęs aukštyn, pamatė medžio liemeniu bekopiantį žemyn genį Margaplunksnį.

— A, tai tu, Ilgaausi? Sveikas, gyvas! Kur eini ir ko toks nuliūdęs? — nušokęs ant pačios žemosios ąžuolo šakutės, užklausė genys.

— Kur aš nebūsiu nuliūdęs, kad gyvenimas visai niekais pavirto. Manęs niekas nebijo, o aš turiu visų bijoti. Lapas sujuda — jau aš ausis skliaudau, šakelė sutraška — jau aš drebu, krūmas sušlama — jau aš lekiu, kaip akis išdeges. Visų man reikia bijoti: ir lapių, ir šeškų, ir žebenکشčių, ir vanagų, ir šunų, ir medžiotojų... Ir tų vaikų bekelnių, pamiškiais lakstančių, net ir tų bijau. O manęs tai niekas nebijo, niekas! Anądien siaučiu skersai rugius ir mažne užšokau tiesiai ant Cyrulienės, vyturio žmonos, beperinčios vaikus. O ta, kad nors būtų akimi mirktelėjusi! “Kaimyne, sako kur taip skubini? Gal prisėstum valandėlei, pašnekučiuotum su manim? Jau greit mano vyriausias sūnus prasikals iš kiaušinėlio”. Tfu, nusispjoviau ir nubėgau sau. Ir ta, toks jau menkas sutvėrimėlis, manęs neišsigando! Nusibodo jau man toks gyvenimas ir ta amžina baimė! Eisiu verčiau ir pasiskandinsiu!

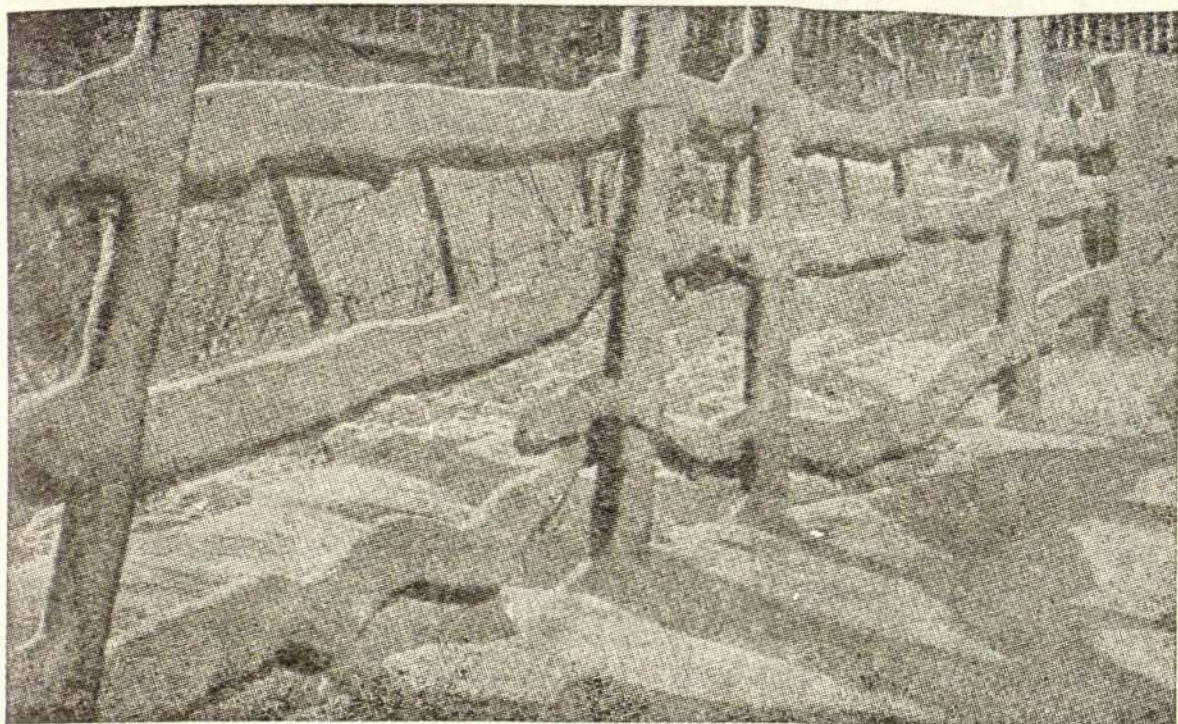
— Nebūk kvailas, kūmai. Kam kalbėti niekus? Jeigu jau taip labai nori, kad kas tavęs bijotų, eik prie kelio, kuriuo gena avis, ir pasislėpk krūmuose. Kai gins avelės pro šalį, tu staiga šok iš krūmų, avelės tavęs ir išsigąs. Tik abejoju, ar tavo gyvenimas bus nors kiek dėl to laimingesnis...

— Dėkui, dėkui, broleli, tau už gerą patarimą — nė nenugirdęs genio abejonių, linksmai sušuko Ilgaausis ir nudūmė keliu, kad net dulkės rūko.

Ištupėjęs krūme gerą valandą, zuikis pagaliau išgirdo avis atgeant. Toms prisiartinus, jis kad šoks iš krūmo! Avelės kad subliaus nesavais balsais! Kad pasileis bėgti laukais! Piemenys su šunimis tik į gerą pavakarę jas besurankiojo...

Zuikis pamatęs, kad avelės jo išsigando, taip ėmė juoktis, kad net laukai aidėjo. Juokėsi Ilgaausis ir į viršų pasišokdamas, ir ant žemės parkrisdamas, ir už šonų susigriebdamas... Juokėsi, juokėsi, kvatojo, kvatojo, kad net lūpelės jam plyšo!

Būtų smagu per apsnigtas tvoras pašokinėti ir pusnyse pasinerti laisvoje mūsų Tėvynėje...
"Darbininko" klišė

Ž I E M A

JONAS MINELGA

U-tu — tu-tu, šalta, šalta!
Kur pažvelgsi — viskas balta:
Ir sodely, ir laukuos...
Tuoju rogutėmis važiuos.

Dieną, naktį piktas vėjas
Sniegą saujom svaido, sėja;
Stato pilį, šluoja kiemą,
Karalaitę puošia Žiemą.

Šala nosis, šala ausys,
Kai barzdotas bėga Sausis,
Šlepsi-trepsi, guru-guru
Ir už lango, ir už durų.

Šerkšnu puošias žalias šilas
Ir sodelis — visas žilas.
Net senam tėtukui mūsų
Apšarmojo ilgi ūsai.

DUONYTĖ

O. B. AUDRONĖ

Mamytė su tėveliu išėjo toli. Rytis laukia jų. Dar šviesu, ir jis žaidžia lauke. Stato akmenėlių tiltus ir rikiuoja plieninius kareivėlius. Jie visi drausmingi ir klauso Ryčio komandos. Atskrenda taip pat bombonešiai ir naikintuvai padėti saviesiems. Tie visi šaunūs kareivėliai, kurie laimi Ryčio vadovybėje, yra lietuviai, arba kartais suomiai. Pralaimi priešai — tie, nuo kurių jis su tėveliais iš tėvynės pasitraukė, ir šios apylinkės vaikai, nedraugiški švabukai. Todėl ir rikiuoja Rytis savuosius ir puola priešą, laimėdamas nors žaidime.

Po laimėto mūšio susirenka Rytis kareivėlius į paltuko kišenes ir žygiuoja laiptais į pastogės kambarėlį, kur jis su tėveliais gyvena — tame naujame, svetimame krašte, kur daugybė negerų vaikų...

Rytis labai alkanas. Bet prisimena, kad šiandien jie jau vakarieniavo. Pasiima savo knygas, pavarto jas. Ima pieštuką, nupiešia kelis meškiukus Rudnosiukus, raudančius viduryje girios, dar zylelę medyje prideda... ir vėl alkio jausmas, toks didelis norėjimas valgyti, šaukia pilviukyje. Apžiūri lentyną. Ten kelios bulvės ir duonytės kepalukas. Abiem rankutėm jis apsikabina kepaluką ir stipriai prispaudęs traukia į save jos kvapą.

— Nieko nėra skanesnio už duonytę. O kaip ji kvepia..., — galvoja Rytis. Jis nejučiom priglaudžia lūputes prie minkšto prariekimo.

— Aš tik pabučiuosiu duonytę, tik lūputėm palytėsiu, už tai, kad ji mus maitina, — mąsto jis, rydamas nesulaikomas seiles.

Duonytės kvapas toks skanus, toks šviežias, o jis taip nori valgyti.

— Aš tik plonytę, plonutėlę riekelę, tik mažutį gabalėlį, — nudžiunga Rytis atėjusia mintimi ir ima peilį. Mažos rankutės vikriai

dirba, bet peilis, nuostabus užsispyrėlis, vaikščioja kepalėlio paviršiumi ir nepjauna riekelės. Seilių pilna burna, ir vaikas nespėja ryti jas. Jos nusidriekia tasia srovele pro praviras lūpytes.

Net sušilęs pagaliau jis duria peilio galu kepalan ir smarkiau paspaudžia. Pluta pasiduoda, ir peilis jau kepalo viduje. Paskui jis darbuojasi lyg mažu pjūkliu, ir riekelė, stora ir pašiurpusi, skiriasi nuo kepalėlio. Vaikas beregint suvalgo ją ir tuo pačiu būdu riekiasi daugiau. Bet šį kartą kepalėlis pasidalina į kelias dalis, ir riekelė trupiniais byra ant stalo, ant grindų. Rytis paleidžia kepalėlį ir nežino, ką toliau daryti. Staiga jis prisimena viską. Šiai dienai skirtas duonos riekeles jie jau suvalgė vakarieniam. Ir ką dabar mamytė duos tėveliui neštis į fabriką, kur jis sunkiai dirba ir būna labai alkanas, ką duos jam valgyti, kada duonytė taip suiro?

Rytis bando sulipdyti kepalėlį. Didžiuosius gabalus aptvarko, bet trupiniai — visur aplinkui, lyg tyčiojasi iš jo. Paslepia duonytę lentynoje ir, jau besiveržiant ašarom, renka nuo žemės trupinėlius. Prisi-
mena dabar vorą, kuris norėjo Dievuliui įskūsti piemenėlį už vieną duonos trupinį. Prisimena ir geros skruzdėlytės pastangas apginti piemenėlį.

— Koks geras Dievulis, kad paklausė skruzdėlytės, — džiaugiasi jis mintimis. Bet staiga ateina į širdytę naujas netikrumas. Piemenėlis tik tą vieną trupinėlį netyčia nutrupino, o jis, štai, beveik visą kepalėlį trupiniais pavertė. Duonytė jau nebepanaši į duonytę.

— Nubaus Dievulis ir atims iš mūsų paskutinę duonelę, — jau ašarodamas nusigąsta Rytis savo minties. Kambaryje darosi kas kart tamsiau, ir krosnelė beveik atvėsusi. Taip suspaudžia skausmas vaiko širdytę, kad nežino kur ir dingti iš tos nykumos. Bijo degti šviesą, nes pats nemoka gerai užtemdyti langų. Neužtemdžius, atskris lėktuvai, mėtys baisias bombas tiesiog į šviesą ir užmuš jį vieną, be tėvelių.

Rytis nusimauna batus ir nenusirengęs lenda į lovą, po šiltais apklodais. Apsikabina pagalvėlę, kurią dar senelė jam padovanojo, ir gaudžiai verkia. Juo tolyn tamsa darosi tirštesnė kambaryje, ir vaikui gaudumas didėja.

Grižę tėvai randa jį užverktom akutėm. Nuo ašarų šlapias visas pagalvėlis, o vaiko kūnelis virpa nuo kūkčiojimo. Visaip jį ramina, drauge su juo susigraudinę tėvai, bet Rytis šį kartą sunkiai įtikinamas. Mamytė nurengia jį.

— Ryti, pakalbėk poterėlius ir paprašyk Dievulį, kad mes grįžtume namo. Ten duonelės mums niekuomet netrūko, atsimeni... Ir lie-
tuviška duonelė nesuirdavo, žinai gi, atsimeni. Nei Vilniuje, nei pas senelius. Paprašyk Dievulio, Ryti.

— Bet... bet ar Dievulis norės manęs klausyti, kada aš buvau toks? — suabejoja vaikas, klaupdamas lovoje.

JONELIO GERI DARBELIAI

V. JONIKAS

Dievuliau, noriu prieš paveikslą
Maldelei vėl sulenkt kelius,
Užbaigęs dieną, prisiminti
Geruosius savo darbelius.

Tikrai neerzinau šunelio,
Birbynę pūsdams prie ausų, —
Geriau pavaišint voveraitę
Sode nors trupiniu sausu.

Nesutečiau šiandien knygelių,
Vilkutį piešdams paišeliu,
Nepatingėjau už mamytę
Parnešt nupirkęs obuolių.

Tiktai, užstodamas sesutę,
Kovojau gatvėj su vaikais.
Dievuliau, gaila ir skaudoka
Praleist tą nuotykį juokais.

Prieš guldams noriu ties paveikslu
Maldelei vėl sulenkt kelius,
Užbaigęs dieną, prisiminti
Geruosius savo darbelius.

— Dievulis klauso vaikučių maldų, Ryti, tik reikia prašyt. Jis žino, ką Rytis padarė ir kad Rytis labai gailisi. Jis žino, kad Rytis buvo labai alkanas. Dievulis nepyksta, o tik laukia Ryčio gražios maldės.

— Ačiū, Dievuli, kad mane augina. Duok sveikatėlės mamytei ir tėveliui ir visiems... ir seneliams ir Antosėlei ir Alvydui... ir visiems, visiems, Amen! Ir gražink mus į Tėvynę, pas senelius, kurių taip pasiilgau, ir Vilniaus ir draugų pasiilgau. Duok duonelės, Dievuli, ir mums ir visiems vaikučiams ir tėveliams. Ir, Dievuli mielas, išvaryk tuos piktus žmones iš mūsų krašto, kad jie gyventų savo namuose, o mes savo. Ačiū, kad mane girdi.

Pasimeldęs Rytis jau ramiai užmiega.

APSNIGTOS
PUŠEĖS
LIETUVOS
MIŠKUOSE

*“Darbininko”
kliše*

TRIUŠIS IR KIŠKIS

A. GRIGAITIS

— Tu, motin, su vaikais pasilik čia kieme, o aš eisiu daržų apžiūrėti, — tarė tėvas triušis ir nužingsniavo vartų link.

Pralindęs pro vartų apačią, jisai pasileido pievute prie dobilų, kurių laukas buvo čia pat už kluono. Įlindęs į dobilus, sustojo ir pastatęs ausis pasiklausė, bet neišgirdęs nieko įtartino, kas galėtų sudrumsti jo ramybę, nusiskynė dobilo lapelių ir pakramtęs išlindo pievutėn į parugę.

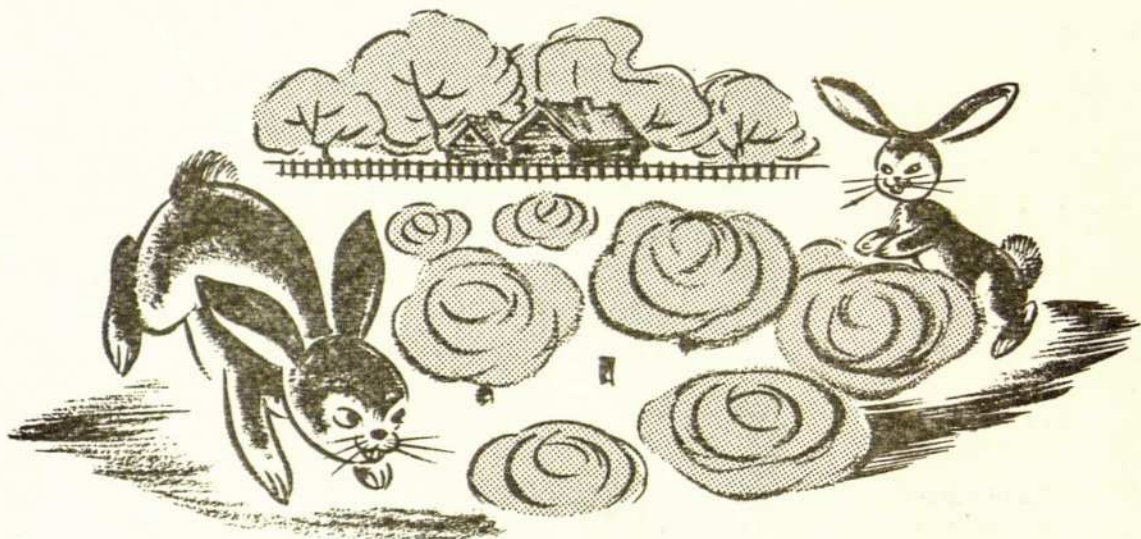
Parugėje sustojęs, karmo ausimis ir klauso. Tyla.

Vasaros sekmadienio pavakarės Lietuvoje — tylios ir ramios. Tyli ramus rugių laukas. Žydėjimo metas seniai jau praėjo. Dabar linksta šiaudas nuo sunkių, brandžių varpų.

Triušis dairosi. Priešais jį, apsikabinus rugio šiaudą, šypsosi baltaveidė, žaliais lapeliais pasipuošus, vijoklė. Kiek tolėliau viena kita mėlynakė rugiagėlė. Tamsus rugių laukas, lyg koks paslaptin-gas miškas. Triušis bijo jo, nes čia gali slėptis visokių pavojų.

Liuokt, liuokt! — ir triušis jau darže. Štai lysvė žydinčių ir jau mezgančių agurkų. Jau vienas kitas agurkiukas šypsosi lapų pavėsyje. Bet kam jie triušiui reikalingi?

Triušis, peršokęs agurkų lysvę, įlindo į žydinčių aguonų vėsų tankumyną, o vėliau į nepraeinamą pupų mišką. Už to miško morkų laukas, o ten jau ir kopūstai, išsirikiavę eilėmis. Ak, tie kopūstai!

Triušis labiausiai norėjo paragauti šviežių kopūstų lapelių. Jau buvo besiekiąs krimstelėti lapelį šviežienos, tik staiga netoliese kažkas trekstelėjo. Triušiui smarkiai pradėjo plakti širdis.

— Kas ten? — šūktelėjo išsigandęs triušis.

Tyla.

— Kas ten? — antrą kartą riktelėjo triušis.

Ir vėl tyla.

— Vyrai, vagys kopūstuose! Griebkite juos! — šaukė triušis jau visai drąsiai.

Bet vėl tyla. Ji tiesiog įsiutino triušį.

— Margi, griebk vagį! Atsiliepk! Šausiu!

— Aš, — pasigirdo nedrąsus balsas iš kopūstų.

— Kas aš, — jau tikrai drąsiai riktelėjo triušis.

— Kaimynas.

— Koks kaimynas?

— Kiškis.

— Kiškis? Tai ko tyli, sakyk tu, kopūsto galva?

— Žinai, brolyti, iš baimės net tavo balso nepažinau. Man pasirodė, jog čia šeimininkas... toks stiprus tavo balsas. O žinai su šeimininku kalba trumpa: jis bumptels per galvą lazda ir — kojos aukštyn...

— O kiškelis, kaimynas, mano giminė! O brolyti, ir tu išgąsdinai mane. Maniau, kad į kopūstus bus įlindus kokio pikto dvasia. Na, bet sakyk, kaip čia patekai?

— Žinai, triušeli, šiandien buvau už kelio aplankyti savo pusbrolio. Jisai su šeima gyvena miežių lauke.

— Na, tai ką nauja ten girdėjai?

— Žinai, blogos naujienos.

— Na?

— Ten neramus gyvenimas. Aną dieną pusbrolio vaikas išėjo pasižiūrėti apylinkės. Ir ką jūs manote? Netoliese namų buvo rasta tik uodegaitė ir kraujo klanas. Baisūs dalykai ten darosi. Čia mūsų krašte ramiau. O rudeniiui atėjus, ten žmonės su šautuvais ir šunimis naikina mūsų giminę. Nuo šautuvo dar gali pasislėpti, o nuo šunies — ne: jisai visur tave suras. Nėra gyvenimo!

— Tai reikėjo patarti, nieko nelaukus, kraustytis į mūsų apylinkę. Čia pas mus visai ramu.

— Žinai, vis delsia. Mat, ten gimtieji namai. Savo krašto nenori palikti.

— Tai ką, kiškeli kaimynėli, užeinam pas mane į svečius. Parodysiu savo šeimą, namelius, pavaišinsiu kuo turėdamas.

— Gerai, triušeli, einam, — greitai sutiko kiškis visai nesipriešindamas, nes jam buvo įdomu pamatyti, kaip triušis ten arti žmonių gyvena.

Triušis parodė kiškiui savo namelį, įrengtą prieklėčio sandėliukyje, supažindino su šeima, pavaišino dobiliukais, pasigyrė savo geru be rūpesčių gyvenimu ir nuoširdžiai kvietė pas save apsigyventi, nes vietos troboj esą pakankamai, o šeimininkai ir jo vaikai būsią labai patenkinti.

— Vakara is dar galėsi pasiklausti šeimininko sūnaus armonikėlės gražios muzikos, — tikino triušis.

— Ačiū, triušeli, už malonų pakvietimą, už tavo gerą širdį. Bet, žinai, nomainysiu savo laisvės į tavo sotų gyvenimą ir į gražią armonikėlės muziką. Kai vėjas su rugiais užtraukia sutartinę dainą apie pavasario naktis, apie žvaigždėtą dangų ir žolės nuostabų augimą, aš klausausi tos laukų muzikos, ir mano širdis alpsta. Tokių švelnių garsų jokia armonika nepagros. Kas girdėjo jauno daigelio augimą

ŠALTIS IR VAIKAI

LEONARDAS ŽITKEVIČIUS

*Apsnigti visi takai.
Tai mums linksma, tai juokai!
Krinta snaigės pamažu.
Na, ar manot — ne gražu?*

*Per gatves ir per laukus
Šaltis vejasi vaikus.
Tegu vejasi, tegu!
Na, ar manot — ne smagu?*

*Jei pavys jisai mane,
Tuo supuls ant jo minia.
Kai subėgs visi vaikai,
Bus ir šalčiui ne juokai!*

ir dainavo kartu su vėjais laukų platybėse, tas amžinai ilgėsis laisvės ir į jokių patogų gyvenimą jos neišmainys.

— O lietūs, darganos, perkūnijos, žiemos šaltis ir badas ar tau dar neįkyrėjo? — vis neatleido triušis.

— Ne, triušeli, audros, žaibai ir perkūnijos — ir baisu, ir gražu, ir didinga. Žiemą, tiesa, sunkiau, bet apsivelkam mes šiltais kailinėliais, o badu dar niekas iš mūsų giminės nemirė. Truputį papasninkauti net sveika, o mes mokame visaip maisto prasimanyti net ir giliausią žiemą.

— Kaip matau, tai tu, kiškeli, be galo myli savo gimtuosius laukus.

— Ir laisvę, ir gimtuosius laukus — tai mano tikrasis gyvenimas. Ačiū, mielas kaimynėli, už vaišes ir už gerą širdį. Turėdamas laiko, užsuk pas mane. O dabar lik sveikas!

Triušis palydėjo kiškį iki vartų ir ten nuoširdžiai atsisveikino. Kiškis nuliuksėjo per pievutę į parugę, o iš ten į plačiuosius javais siūbuojančius laukus.

GIMTOSIOS *šalies* PASAKOS

PASLAPTINGI TĖVO PATARIMAI

Kitą kartą gyveno ūkininkas, taip jau pertekęs visko ir gudrus, kad niekas iš kaimynų negalėjo su juo susilyginti. Pasenęs ir susirgęs, jis pasišaukė savo vienturtį sūnų ir tarė:

— Sūnau, mano gyvenimo diena jau temsta, todėl turiu sudiev tau pasakyti. Gyvendamas mano vietoje, vykdyk šiuos tris patarimus: valgyk duoną su medumi, nedėvėk senų batų, niekam labo ryto nesakyk.

Patarimai labai vaikinui patiko, todėl, vos tik spėjęs mirusį tėvą prideramai palaidoti, šokosi jų vykdyti. Pirmiausiai atsinešė puodynę medaus, kurio pririjo su duona lig akių pažaliavimo. Paskiau nuėjo pas kurpių ir nusipirko naujus batus. Jau buvo geras pusdiena, kai išėjo lauko arti. Kaimynai seniai triūsė savo dirvose, o jis tik žengia pro juos, naujais batais girgždėdamas, medum atsirūgdamas, nosį užrietas, niekam nė mur, mur, nė labo ryto. Keletą vagų išvarius, suskaudo pilvas nuo persivalgymo, reikėjo grįžti namo. Taip diena iš dienos, vis duona su medum, vis nauji batai, vis vėlai į lauką ir anksti namo. Kiečiai ir usnys žaliavo dirvose, o kaimynai gūžčiojo pečiais ir stebėjos iš vaikino šnekėdami:

— Pamanykite sau, toks vyras, tokio rimto tėvo sūnus, o jau kvailas, kaip tas girgždantis bato aulas.

Vaikinas palengva visai nusigyveno. Tėvo palikimas išnyko, gyvuliai išgaišo. Jis dar mėgino pasiskolinti pinigų, bet niekas jau nebeatikėjo nė cento. Suėjimuose draugai šaipėsi iš jo, draugės gėdijos kalbėt ir šokti, seni kaimynai kikendami smaugstė paniekos žvilgsniais. Jis ėmė pykti, niršti ant visų, net ant mirusio tėvo, kuris tokius prastus patarimus davė. Tiesiog ėmė gėdytis pats savęs, nenorėdamas nė pasirodyti iš aplūžusių namų.

Kartą jis grįžo iš lauko pavargęs ir išbadėjęs, kaip ir tas paskutinis jo arklys, kuris vos bepasivilkė. Troboje buvo tuščia ir nyku, tik apnešiotų batų riogsojo pilnas pasienis. Jis dar kažkur sugriebė sausos duonos gabalą ir sukritęs ant stalo ėmė godžiai valgyti. Nuostabu, kad ta pluta buvo tokia skani kaip su medum, kurio jau seniai nebebuvo. Duona su medum! Vaikino galvoje blyktelėjo mintis apie tėvo patarimus: alkanam duona skani, kaip su medum.

Paskiau jis pažvelgė į batų krūvą ir susimąstė. O, koks jis pailkas! Paėmęs autą apvalė batus, jie žvilgėjo kaip nauji. Tai reiškė tėvo žodžius: "Nedėvėk senų batų"...

Rytą jis pašoko dar prieš saulėtekį, pasikinkė arklių ir išėjo arti. Kaimynai dar miegojo, o pakilę ir išėję į lauką, rado vaikiną jau daug suarusį, todėl stebėjos ir sakė labą rytą. Jam vėl šmėkstelėjo tėvo šešėlis: "Niekam labo ryto nesakyk!" Reiškia, kelkis prie darbo anksčiau už kitus, o tada ne tu juos, bet jie tave sveikins.

Vaikinas džiaugėsi supratęs velionies tėvo mintis, ėmė stengtis jas įvykdyti, tuojau pradėjo atkusti jo ūkis. Javai kilo kaip ragaišis ant mielių, žirgai žvengė arklidėse, o skleistaragės karvės, atsireždamos nešė iš ganyklų pilnus tešmenis pieno.

Kaimynai stebėjosi jo ryžtingumu, ėmė gerbti jį, pakuždom šnekėdamiesi:

— Tik pamanykite sau, jo tėvas buvo šaunus, tai ir sūnus neištižęs. Malonu žiūrėti.

Vaikinas tikrai kaimynų nebeapvylė, su visais gražiai atsisteisęs, tapo laukiamas suėjimuose ir jaunimo vakarėliuose. Vyrai noriai tarėsi su juo, merginos vėl mielai draugavo ir šoko, net pasididžiudamos. Viena, tokia daili, ištekojo už jo, buvo vestuvės, labai linksmos. Ir aš ten buvau, medų nuo duonos laižiau ir gyriau tėvo patarimus drauge su visais.

Iš senų žmonių girdėjęs, atpasakojo
V. JONIKAS

PASAKA DANUTEI

A. VAICIULAITIS

Kai sutemo naktis, Danutė pasakė:

— Mamyte, aš noriu liūliuko.

Mamytė nuprausė savo mažytę dukrelę ir paguldė į lovutę.

Danutė pasakė labanaktis Dievuliukui, mamytei ir lėlei, kuri jau miegojo.

Paskui ir ji pati užmigo, sumerkusi akeles.

Tada į dangų atėjo mėnulis ir žvaigždės.

Mėnulis tarė:

— Aš noriu pažiūrėti, kaip Danutė miega.

Ir žvaigždutės norėjo pamatyti, kaip Danutė miega. Jos mirkčiojo savo mažytėmis akelėmis ir kalbėjo:

— Mėnuli, mėnuli, leisk mums pažiūrėti, kaip Danutė miega.

Atplaukė debesėlis ir taip šnekėjo:

— Jūsų tiek dau, ir Danutė dar išsigąs, kai visos su mėnuliu pažiūrėsite pro langą, kur ji miega.

Ir debesėlis uždengė mėnulį ir žvaigždes, tyliai ant jų užslinkdamas.

Nusiminė mėnulis ir žvaigždutės ir labai prašė:

— Debesėli, debesėli, tu eik sau ir leisk mums pažiūrėti į Danutę.

Debesėliui pagailo mėnulio ir žvaigždučių. Jis nuplaukė tolyn per dangų, palikdamas mėnulį ir žvaigždes, kurios mirkčiojo iš džiaugsmo.

Tada jos su mėnuliu pažiūrėjo pro langą ir pamatė, kaip Danutė miega. Ji gulėjo, kumštukes priglaudusi prie veidukų, ir sapnavo.

Ji sapnavo mėnulį ir žvaigždutes, kurios į ją žiūrėjo ir mirkčiojo.

Kai ji taip sapnavo, iš olos išlindo trys peliukės ir ėmė bėginėti po kambarį.

Jos nubėgo ten, kur švietė mėnesiena, susiėmė už kojųčių ir pradėjo šokti, tyliai dainuodamos plonais balsyčiais.

Iš kampo išlindo svirplys ir tarė:

— Peliukės, peliukės, aš jums pagrosiu.

Ir jis ėmė groti. Jis buvo geras muzikantas ir grojo vis garsiau, kad net Danutė sujudėjo per miegus, sapnuodama mėnulį, žvaigždutes, pelytes ir muziką.

Kai tik Danutė krustelėjo, pelytės nusigando ir pabėgo į savo olą. Ir mėnulis pasislėpė už medžio, bijodamas, kad neprikeltų Danutės. Ir visos žvaigždutės pasislėpė už debesėlio.

Danutė vėl ramiai miegojo. Dabar ji sapnavo, kad ji sėdi ant debesėlio ir vėžinasi labai aukštai, o mėnulis ir visos žvaigždutės jai šypsosi ir mirkčioja akutėmis.

VASAROS DŽIAUGSMAS

DAINA

Baigėsi jau mokslas,
Saulutė nušvito,
Vaikeliai bėgioja,
Dainėles dainuoja.
Ramta drylia lialia...

Žaidžia, šokinėja,
Laksto, bėginėja,
Vainikėlius pina,
Gėlytėles skina.
Ramta drylia lialia...

Maudosi ir nardo
Žuvelės upely,
Taip norėčiau plaukti
Kartu su žuvelėm...
Ramta drylia lialia...

Gaida — kaip Baltos burės plazda".
Parašė Danutė Gimbutaitė, 9 metų, Katyčių skilties skautė,
Dorchester, Mass., 250 Columbia Rd.

MOKAUSI SAO PAULO GIMNAZIJOJE

Jaunystė, kaip nepažabotas arklys, lekia nesustodama ir nežinodama savo troškimų ribos.

Gimnazijos drausmė kieta, ir už prasižengimą jos taisyklėms neretai ir nulis į dienyką įsikrausto. Ir vis dėlto neiškenčiame nešyptelėjusios greta sėdinčiai draugei ar kreivai nemirktelėjusios net mokytojui. Mat, toji išdykusi jaunystė!

Mokslo metai gimnazijoje — tai maloniausias gyvenimo laikotarpis. Jaučiu, kaip kiekvieną dieną turtėju naujų žinių bagažu. Tie-

sa, yra jaunuolių, kurie mokosi daugiau iš pareigos, negu iš noro. Ne visi pagalvoja, kad mokykloje įgytos žinios bus reikalingos gyvenime. Aš mokydamosi galvoju, kas bus toliau. Dėl to ne tik gerai išmokstu pamokas, bet dar mokausi mašinraščio, lietuvių kalbos, o vakarais labai daug skaitau lietuviškų ir portugališkų knygų.

Tad, jaunime, tvirčiau į mokslą, kad būtume naudingi Lietuvai!

Nijolė Pupienytė, II kl. mokinė, Sao Paulo, Brazilija

KĄ KINAI VALGO

P. JUODKA

Iš daugelio patiekalų pietus Kinijoje valgo tik turtingieji, o paprasti žmonės dažnai pasitenkina tik saujele ryžių.

Kinijoje žmonių labai daug. Daugumas gyvena neturtingai. Dėl to maisto klausimas nėra lengvas. Galima sakyti, kad kinai suvalgo viską, kas tik nenuodinga ir valgyti galima. Tik pieno ir visokių jo gaminių kratosi iš tolo. Taip pat nevalgo ir kiškienos, nes kiškis ten yra keiksmazodis.

Daugiausia minta kinai daržovėmis. Labai mėgsta česnakus, svogūnus ir dvokiančią žolę serderei. Pieno ir sūrio gaminasi iš sojos pupelių. Toks pienas yra maistingesnis už karvės pieną.

Pietų Kinijos kai kurias sritis dažnai užplūsta skėriai — šokliai. Ištisi debesys jų nugula ant laukų ir sunaikina javus. Bet kinai ir šiuos vabzdžius gaudo, juos džiovina ir paskui valgo. Parduoda juos miestuosna.

Per žiemą kinai taip išsiilgsta žalumynų, kad pavasarį valgo ne tik visokias žoles, bet ir jų šakneles. Kai kada perdaug apkrauti visokiais žaliais stagarais viduriai suserga. Bet nuo tos pavasario ligos kinai gydomi taip pat savotišku būdu. Beveik kiekviename gatvės kampe tada sėdi "daktaras" su kibiru buožgalvių. Jis nebrangiai parduvinėja juos, o ligoniai čia pat suryja, užsigerdami vandeniu, gyvus buožgalvius. Sako, kad tai geriausias vaistas nuo sugedusių vidurių.

Didžiausias skanumynas kinui yra kiauliena mėsa, bet ją valgo tik švenčių metu.

Kinai, ypač kaimiečiai, yra nepaprastai vaišingi. Patekęs į svečius, turi sėsti už stalo ir, nenorėdamas užrūstinti šeimininko, valgyti ir tokius valgius, kurie nėra priprasti ir kurie nelabai į burną lenda.

KĄ VEIKIA MŪSŲ BENDRADARBIAI

Mielieji skaitytojai, jūs žinote ir pažįstate daugelį rašytojų, kurie rašo "Eglutėje". Jūs skaitote ir džiaugiatės jų kūriniais. Tačiau daugumas jų parašo ištisas knygas: ne tik mažiesiems, bet ir suaugusiems. Čia prisiminkime bent kai kurių "Eglutės" bendradarbių žymesnius darbus.

O. B. Audronė 1952 metais yra išleidusi savo eilėraščių rinkinį — "Beržų pasakos". Ji rašo ir beletristinių kūrinių.

Aloyzas Baronas, kurio "Du kačiukus" neseniai skaitėte "Eglutėje", neperseniausiai yra išleidęs dvi dideles beletristikos knygas: "Žvaigždės ir vėjai" ir "Debesys plaukia pažemiu". Nenuilsdamas rašo naujus kūrinius.

Stasius Būdavas, neseniai išleidęs gražią knygą "Varpai skamba", rašo tolimesnį to veikalo tęsinį, vaizduojantį knygnešius spaudos draudimo metu.

Vaclovas Čižiūnas be tos lengva forma rašomos Lietuvos istorijos, kurią jūs skaitote "Eglutėje", baigia parašyti didelę knygą apie lietuviškąjį auklėjimą šeimoje.

Stasys Džiugas, kurio gražius eilėraščius "Eglutėje" visi prisimenate, yra paruošęs eilėraščių knygą "Kiškučio vardinės". Iliustruoja dail. Stančikaitė. St. Džiugas yra atsiuntęs "Eglutei" ir pasakų. Netrukus ir jas pamatysime.

Antanas Giedrius gyvena Vokietijoje ir sėkmingai vadovauja Vasario 16 vardo lietuviškai gimnazijai Diepholze. Jo neseniai išleistos knygos yra "Tėvų pasakos" ir "Lekučio atsiminimai".

Kotryna Grigaitytė rašo ne tik gražius eilėraščius, bet ir baigia ruošti spaudai novelių rinkinį.

Kun. Stasys Yla, neseniai išleidęs didelę kacetinių atsiminimų knygą "Žmonės ir žvėrys" ir gražią maldų knygelę vaikučiams "Vardan Dievo", dabar atsidėjęs ruošia didelę maldų knygą suaugusiems.

Jurgis Jankus, kurio neseniai išleistą beletristikos knygą "Pirmasis rūpestis", turbūt, visi skaitėte, o suaugusieji tebeskaito jo dviejų dalių romaną "Paklydę paukščiai", vis nepailsdamas rašo knygą po knygos. Štai "Gabija" išleido jo įdomią pasaką "Po raganos kirviu". Jis ruošia spaudai dvi dideles knygas — Namukas geroje gatvėje" ir "Pušis".

Vincas Jonikas pažįstamas "Eglutės" skaitytojams savo gražiais patriotiniais eilėraščiais. Dvi jo paskutinės poezijos knygos yra "Brangmens" ir "Sielvarto raudos".

Paulius Jurkus yra labai užimtas "Darbininko" ir "Ateities" redakcijose, bet suspėja parašyti ir gražių dalykelių "Eglutei". Jis baigia rašyti "Juodvarnių" poemą ir yra paruošęs spaudai novelių knygą "Auksinis miestas". Taip pat rašo Vilniaus legendų knygą.

Vytė Nemunėlis - B. Brazdžionis be "Meškiuko rudnosiuko" ir "Pietų vėjelio" 1952 metais išleido dar dvi knygas jauniems skaitytojams: "Lietuvai Tėvynei" su spalvotais dail. V. Vijeikio paveikslais ir "Po tėvynės dangumi" — eilėraščių rinkinį, suderintą su puikiais Vyt. Augustino nuotraukomis. B. Brazdžionis dažnai skaito savo poeziją literatūros vakaruose. Yra paruošęs spaudai porą poezijos rinkinių suaugusiems.

PRELATUS PRANAS

M. JURAS

— *Lietuvių Kultūros Instituto Pirmininkas, "Eglutės" leidėjas, nenuilstantis lietuviškos kultūros ugdytojas, žymus įvairių organizacijų veikėjas, religinių knygų autorius, lietuviškų knygų leidėjas ir mylėtojas.*

Kad "Eglutė" gali žengti jau į ketvirtuosius metus, turime būti labai dėkingi Prel. Pr. M. Jurui.

Sonė Pipiraitė, kurios "Senutės pasakos" labai patinka "Eglutės" skaitytojams, savo lietuviškų pasakų rinkinį ruošiasi išleisti atskira knyga. Parašo eilėraščių ir straipsnių į mūsų spaudą.

Vyt. Tamulaitis, kurio "Svirplio muzikanto kelionės" nepaprastai patiko "Eglutės" skaitytojams, yra numatęs "Svirplį muzikantą" išleisti atskira knyga. Jis taip pat iš naujo perkuria savo puikiąją "Skrudėlytę Greitutę", Lietuvoje laimėjusią literatūros premiją.

Antanas Vaičiulaitis redaguoja "Aidų" žurnalą ir ruošia spaudai savo naują beletristikos knygą. Ketina išleisti ir eilėraščių rinkinį. Neseniai yra išspausdinta jo įdomaus romano "Valentina" antroji laida.

Balė Vaivorytė - P. Orintaitė, kurios vaidinimą neseniai statė Čikagos lietuviškasis vaikų teatras ir kurį esame išspausdinę "Eglutėje", nelabai seniai yra išleidusi poemėlę "Viligailė", o naujausia jos knyga jaunimui yra "Viltraikių vaikai" — gražūs pasakojimai iš Lietuvos kaimo vaikų gyvenimo. Seniau yra išėjusi jos poezijos knyga "Šulinys sodyboje".

Leonardas Žitkevičius moka rašyti gražius eilėraščius — kartais labai rimtus, o kartais labai juokingus. "Draugo" laikraštyje jis redaguoja juokų skyrių "Dygliai ir spygliai". Yra paruošęs spaudai eilėraščių rinkinį jaunimui "Saulutė debesėliuos".

Apie kitus mūsų malonius bendradarbius pakalbėsime kitą kartą.

KNYGU LENTYNA

PO TĖVYNĖS DANGUMI

“Po tėvynės dangumi” yra nauja lietuviška knyga vaikams. Žymusis fotografijos menininkas **Vytautas Augustinas** paruošė nuostabiai gražius Lietuvos vaizdus, o **Vytė Nemunėlis** parašė vaizdams pritaikintus eilėraščius. Knyga yra tikrai puošni: viename puslapyje yra paveikslas, o kitame greta jo — eilėraštis, lyg rėmuose — spalvotais pakraščiais kiekvienas puslapis. Kiekvienas puslapis vis kitokios spalvos — visa vaivorykštė.

Penkiolika eilėraščių ir tiek pat paveikslų sudaro knygos turinį. Eilėraščiai sujungti į Ramunės pasaką. Toji trečio, o paskui ketvirtą skyriaus mergaitė Ramunė gyvena su savo tėveliais gražioje lietuviškoje sodyboje prie Kauno. Ten paukšteliai gieda, bitutės dūžia, geležės žydi. Ten gražus sodas, jaukus gimtasis namelis ir linksma Ramunė. Ji eina į mokyklą, lanko koplytėlę prie kaštano, grožisi Nemunu. Nerimi, Kauno senamiesčiu, žydinčia pieva. Nuvyksta ir į Karo Muziejaus sodelį prie Nežinomojo kareivio kapo. Paskui per vasaros atostogas nuvažiuoja į Vilnių, aplanko Gedimino kalną, Tris Kryžius, Šv. Kazimiero karstą, Aušros vartus, grožisi Vilniaus bokštais. Toliau Trakų ežeras ir pilies griuvėsiai, lietuviški šokiai paežerėje. Verčiame puslapius — ir vėl nauji lietuviški vaizdai: dėdė duoda savo sodo obuolių, mergaitė eina grybauti ir miške susitinka nykštukus, riestainių stirtos bažnytkaimio atlai-

duose, mažasis lėktuvų statytojas, sapnas apie Geležinį Vilką, mokyklos vaidinimas ir t.t. Bet pasaka baigiasi liūdnai: Ramunė nesulaukė panemunėje rudens. Išsiblaškė Lietuvos vaikai po platų pasaulį, ir gimtoji tėviškėlė jiems tik sapnuose tesivaidina...

Ir eilėraščiai, ir vaizdai yra tikrai malonūs lietuviškai širdžiai. V. Augustino fotografijos montažai — meniški, o V. Nemunėlio eilėraščiai — grakštūs ir lengvi.

Knygą išleido “Vaga” 1952 metais. Ją galima užsisakyti tiesiog iš leidėjo, pasiunčiant 2 dol. Adresas: Povilas Ališauskas, 107 — 17 118th Str., Richmond Hill 19, N.Y.

Jau išėjo iš spaudos puiki Jurgio Jankaus pasaka **PO RAGANOS KIRVIU**. Išleido “Gabijs”, 335 Union Ave., Brooklyn 11, N. Y.

ATEITIES nr. 9 (lapkričio mėn.) yra gražus ir įdomus. Čia nemaža paties jaunimo kūrybos, straipsnelių, linksmų dalykelių, žinių žinelių, sporto naujienų. Kurims skaitytojams “Eglutė” jau atrodo per vaikiška, jos pavaduoti ateina “Ateitis”. Tai puikus jaunimo žurnalas, tvarkomas red. P. Jurkaus ir redaktorių pagalbininkų. Adresas: **ATEITIS**, 680 Bushwick Ave., Brooklyn 21, N. Y.

KARYS Nr. 8 mini Lietuvos kariuomenės įsteigimo sukaktį, duoda gražių atsiminimų iš anų laisvės kūrimo laikų ir kariškų ir nekariškų žinučių. Keturi puslapiai yra gražių iliustracijų iš 1919-1924 metų laikotarpio. Šis žurnalas įdomus ir nekaršiam. Adresas: **KARYS**, 680 Bushwick Ave., Brooklyn 21, N. Y.

TĖVŲ KELIAS yra mėnesinis lietuvių laikraštis Venecueloje. Jį leidžia salezиеčiai, redaguoja kun. A. Sabaliauskas. Jame yra žinių iš Venecuelos ir viso pasaulio lietuvių gyvenimo, tačiau daugiausia vietos skiriama straipsniams apie įvairius gyvenimo klausimus.

Adresas: "Tėvų Kelias", Apartado 369, Caracas, Venezuela.

LAIKAS yra dvisavaitinis Argentinos lietuvių laikraštis, duodąs gražių straipsnių ir ypač daug žinių iš Pietų Amerikos lietuvių gyvenimo. Dabar įsigijo savo spaustuvę su moderniškais įrengimais ir žada spausdinti taip pat ir lietuviškas knygas.

Adresas: "Laikas," Mendoza 2280, Avellaneda, Bs. Aires, Argentina.

AUSTRALIJOS LIETUVIS yra dvisavaitinis Australijos lietuvių laikraštis. Jame randame daug žinių iš Australijos lietuvių gyvenimo, įdomių straipsnių ir lengvesnių pasiskaitymų. Įdomios ir anglų kalbos pamokos.

Adresas: "Australijos Lietuvis", 35 Cator St., Hindmarsh, Adelaide, S. Australia.

THE MARIAN yra anglų kalba leidžiamas lietuviškos minties žurnalas, skiriamas tiems lietuviams, kurie jau nemoka lietuvių kalbos. Turinys įvairus ir įdomus. Adresas: "The Marian", 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill.

LAIŠKAI LIETUVIAMS yra katalikiško auklėjimo mėnesinis žurnalas šeimai ir jaunimui. Leidžiamas jėzuitų. Adresas: „Laiškai Lietuviams, 5541 S. Paulina St., Chicago 36, Ill.

ŠV. PRANCIŠKAUS VARPELIS yra pranciškonų leidžiamas religinio - patriotinio pobūdžio mėnesinis laikraštis. Jame jūs rasite ir poezijos, ir lengvų straipsnelių iš įvairių gyvenimo sričių, ir religinės minties, ir savo krašto meilės. Jį redaguoja poetas Tėv. Leonardas Andriekus. Adresas: "Šv. Pranciškaus Varpelis", Kennebunk Port, Maine.

LIETUVIŲ DIENŲ gruodžio mėnesio numeris yra puošnus, kaip ir visada kad būva "Lietuvių Dienos". Čia rasite apie 40

nuotraukų iš lietuvių gyvenimo Amerikoje ir kituose kraštuose. Čia rasite poezijos, beletristikos, įdomių atsiminimų, įvairių žinių. Nusiųskite savo adresą, ir vienas numeris bus atsiųstas susipažinimui dovanai.

Adresas: "Lietuvių Dienos", 9204 S. Broadway, Los Angeles 3, Calif.

TRIMETEI EGLUTEI

D. Mickutė-Mitkienė

Dar tokia maža Eglutė —
Vos trejų metų,
O gudri jau moka būti,
Ketvirtuosna suka.

Ne savam krašte ji dygo —
Dėdės Samo žemėj,
Bet spalva visai prilygo
Toms, kur ten sniege užmigo
Žiemą šią neramią...

Mūs Eglutė čia laiminga —
Žmonės čia darbuojas,
Tik per daug vaikučiams tinka
Komikai, kaubojai...

Kad miela Eglutė augtų,
Džiūti jai neleiskim,
Kad vaikučiai pasidžiaugtų,
Centukus atskleiskim!

Parsivežę ją sodinsim
Nemuno pakrantėj,
Kai jėgas išsiauginsim,
Ir vilkus iš jos išginsim...
Tai bus džiaugsmo šventė!...

TRUPUTĮ PAGALVOK

1952 m. nr. 10 uždavinių
atsakymai

1. Piemuo ties viduriu pats padegė salą. Vėjas ugnį varė į rytus. Kai ugnis iš vakarų pusės pasiekė tą vietą, kur buvo piemuo su avimis, jis galėjo jau saugiai pasitraukti į jo paties nudegintą plotą, nes ugnis čia jau buvo užgesusi. Tokiu būdu jis išsigelbėjo, nors sala ir visa nudegė.
2. Tarnaitė galėjo pirkti įvairius kiaušinių kiekius, nes labai paprastos kiaušinių kainos jai leido laisvai rinktis vištinius, antinius ar žąsinius kiaušinius. Ji nupirko 2 žąsinius, 10 antinių ir 300 vištinių kiaušinių.

UŽDAVINIAI

1. Susitiko sakalas ir balandis. Tuo tarpu pro šalį skrido visas būrys balandžių. Balandis sako:

— Štai, brolau, atskrenda dar šimtas mano draugų.

O sakalas jam tarė:

— Ne šimtas, brolau. Tavo akys tave apgauna. Jeigu pridėtum pusę tiek, kiek skrenda, ir dar tos pusės pusę ir dar vieną, o taip pat ir pats prie jų prisijungtum, tai tada būtų tikrai šimtas.

Kiek balandžių skrido?

Vertinamas 12 taškų. Jį atsiuntė *Nijolė Beleškaitė*, 11 metų, iš Čikagos.

2. Su skaitmenimis: 7, 7, 7, 7, 7 atlikite aritmetikos veiksmus taip $+/ - : \times /$, kad gautumėt 15.

Vertinamas 5 taškais. Atsiuntė *Romualdas Kerpė, Anna, Ill.*

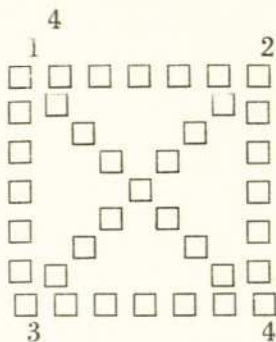
3. Sudėkite į eilę 10 degtukų:

!!!!!!!!!!!!

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

ir juos paskui sudėstykite poromis taip, kad vieną degtuką perkeltumėt tik per du degtukus. Sudėti poromis degtukai iš eilės išimami.

Vertinamas 5 taškais. Atsiuntė *Adolfas Bernotas*, Waterbury, Conn.

ko vardas; įstrižai iš 1 kampo — indelis vandeniui nešti, iš 2 kampo — gatvių susikirtimai.

Vertinamas 4 taškais. Atsiuntė *Vitas Svalbonas*, 11 metų, Brooklyn, N. Y.

5. Esu vienas iš keturių metų laikų. Jeigu dvi pirmas raides nubrauksi, gausi moters vardą, o jei prie šio vardo 3 raides pridėsi, kas būsiu a!?

Vertinamas 1 tašku. Atsiuntė *Faridas A. Maslauskas*, Westfield, Mass.

MISLĖS

1952 m. nr. 10 mįslių įminimai

73 Kai Dievas išvarė iš rojaus Adomą ir Ievą, 74 Kilimas, 75 Batai, 76 Jautis (kol mažas, karvę žindo, su užaugusiu arė, o iš odos pasiūtais batais eina į bažnyčią), 77 Ugniavietė, 78 Kopūstas, 79 Dalgis, 80 Morkos.

1. Kol mažas buvau, visus linksminau, kai paūgėjau, karštas tapau, subrendęs pasidariau turtingas, o pasenęs visas pabalau.

2. Eglinis liemuo, kanapinis diržas, beržinė barzda.

Vertinamas po 2 taškus. Šias mįsles atsiuntė *Adolfas Bernotas*, Waterbury, Conn.

PAŠTO *Dezūtė*

LAIŠKAI *Redaktoriui*

Gerb. P. Redaktoriau,

Man labai patinka „Senutės pasakos“ ir daug kitų pasakų. Patiko „Anykščių šilėlis“. Skyrius „Tokia buvo Lietuva“ man padeda mokykloje ir yra labai įdomiai parašytas. Labai dėkoju Jums už tokią gražią „Eglutę“. Linkiu linksmų Kalėdų ir laimingų Naujų metų.

Jūsų skaitytoja
Giedrė Špokaitė, Rockford, Ill.

Man šiais metais „Eglutėje“ labai patiko viskas, bet labiausiai „Senutės pasakos“, o ateinančiais metais noriu, kad sugrįžtų „Svirplys Muzikantas“. Kartais ir uždaviniai man buvo per sunkūs, bet manau, kad kitais metais aš jau žinosiu daugiau. Mano broliukui labiausiai patiko „Du kačiukai“. Jis skaityti dar nemoka, tai prašo mane paskaityti. Jis dar tik 5 metų

Algirdas Špakauskas,

East Hartford, Conn.

Šiais metais man labiausiai patiko „Senutės pasakos“ ir „Skrudėlytė Greitutė“.

Kitais metais norėčiau, kad „Eglutėje“ vėl būtų „Senutės pasakos“ ir aprašymai apie Lietuvą. (Nesunkūs: Tokia buvo Lietuva man dar per sunkūs).

Bendrai, man viskas „Eglutėje“ labai patinka.

Ramunė Juozevičiūtė,

7 metų, Mt. Pleasant, Iowa

Šiais metais man labiausiai patiko „Senutės pasakos“. Skaičiau kiekvieną su įdomumu. „Eglutėje“ viskas patiko.

Milda Enskaitytė, Rodney, Canada

Laiškuose Skaitytojams klausiama, ko labiausiai norėtume rasti „Eglutėje“. Aš tai norėčiau daug pasakų ir tik penktadalį eilėraščių, kiek kad dabar būna. Aš dar noriu, kad Svirplys Muzikantas greičiau pasirodytų.

Adolfas Bernotas, 11 m.

Waterbury, Conn.

Šiais metais „Eglutėje“ man geriausiai patiko „Svirplio muzikanto kelionės“, nes ten gražiai aprašytas vabzdžių gyvenimas ir drauge Lietuvos vaizdai. Ateinančiais metais būtų gera vėl rasti ką nors panašaus į „Svirplio muzikanto keliones“. Norėčiau rasti paveikslais pavaizduotų lietuviškų didvyrių, legendų apie juos kartu su trumpais užrašais.

Faridas Aurelijus Maslauskas,

12 m., Westfield, Mass.

Gerb. P. Redaktoriau,

Širdingai dėkoju Jums už visą darbą ir vargą, redaguojant per šiuos metus „Eglutę“. Žurnaliukas yra labai geras ir naudingas: tiek mažiesiems, tiek paaugliams. Linkiu ko geriausios sėkmės ir ateinančioms metams jo leidime.

Su pagarba

M. Maslauskienė, Westfield, Mass.

PRANEŠIMAS UZDAVINIŲ SPRENDĖJAMS

Iki spaudai atiduodant šį numerį, uždavinių sprendėjai nespėjo atsiųsti atsakymų. Dėl to dovanų paskyrimas už 1952 metus atidedamas. Laimėtojai bus paskelbti kitame numeryje. Turėkite truputį kantrybės palaukti.

Dalyvaukite visi šių metų uždavinių sprendime. Rašykite savo pageidavimus „Eglutei“. Atsiųskite žinių iš lietuviškų mokyklų. Parašykite rašinėlių „Atžalėlėms“.

